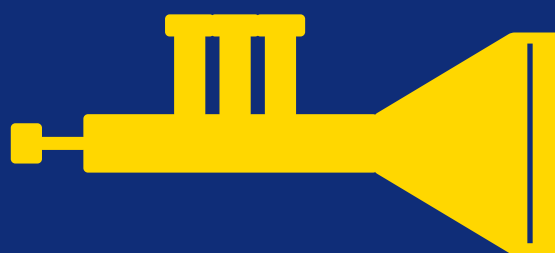

PORUKA SEDMOG ANĐELA

1. lipanj 2026.

Sv. 1 Br. 2

*„Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi,
dovršit će se tajna Božja, kao što je navijestio svojim slugama prorocima.“*

(Otkrivenje 10,7)

SADRŽAJ

Proučavanje Svetog pisma: STUDIJA II	3
Može li se ponovno sastaviti?: Jedna Svjetska Crkva	6
Ima li nade za one koji su umrli NESPAŠENI?	11
Kršćanski život: Evanđelje Kristovo Božja sila za spasenje ..	13

PROUČAVANJE SVETOG PISMA STUDIJA II

DOKAZANO POSTOJANJE VRHOVNOG INTELIGENTNOG STVORITELJA

Dokazi neovisni o Bibliji, ispitani u svjetlu razuma — Neodrživa teorija — Razumna teorija — Dokazan Božji karakter — Razumni zaključci.

ČAK i sa stajališta skeptika, razumno i nepristrano traganje za nepoznatim, u svjetlu onoga što nam je poznato, usmjerit će nepristranog, inteligentnog mislioca u pravcu istine. Ipak, očito je da bi bez izravne objave Božjih planova i namjera ljudi mogli samo približno dokučiti istinu i doći do neodređenih zaključaka. No, ostavimo na trenutak Bibliju po strani i sagledajmo stvari isključivo sa stajališta razuma.

Onaj tko može gledati u nebo kroz teleskop, ili čak samo golim okom, i vidjeti tamo neizmjernost stvaranja, njegovu simetriju, ljepotu, red, sklad i raznolikost, a ipak sumnjati da je Stvoritelj svega toga daleko nadmoćniji od njege kako u mudrosti tako i u moći, ili tko može makar na trenutak pomisliti da je takav red nastao slučajno, bez Stvoritelja, do te je mjere izgubio ili zanemario sposobnost rasuđivanja da ga se s pravom može smatrati onim kako ga Biblija naziva, bezumnikom (onim tko zanemaruje razum ili mu on nedostaje): "Bezumnik reče u srcu svojem: Nema Boga." Kako god bilo, barem je taj dio Biblije istinit, kao što svaki razuman um mora zaključiti; jer je samorazumljiva istina da odgovarajući uzroci moraju proizvesti posljedice. Čak i svaka biljka i svaki cvijet govore sveske svjedočanstva o ovoj temi. Zamršeni u svojoj građi, iznimno lijepi po obliku i teksturi, svaki od njih govori o mudrosti i vještini koja nadilazi ljudsku. Koliko je kratkovidan apsurd koji se hvali ljudskom vještinom i domišljatošću, a puku slučaju pripisuje pravilnost, ujednačenost i sklad prirode; koji priznaje prirodne zakone, a istodobno niječe da priroda ima inteligentnog Zakonodavca.

Neki od onih koji niječu postojanje inteligentnog Stvoritelja tvrde da je priroda jedini Bog, te da su iz prirode proizašli svi oblici životinjskog i biljnog razvoja bez usmjeravanja

inteligencije, već vođeni, kako kažu, "zakonom opstanka najsposobnijih" u procesu evolucije.

Ovoj teoriji nedostaju dokazi, jer svuda oko nas vidimo da su različita stvorenja fiksne prirode koja ne evoluiraju u višu prirodu; i premda su oni koji se drže ove teorije više puta pokušavali, nikada nisu uspjeli niti pomiješati različite vrste niti proizvesti novu fiksnu sortu. Nije poznat nijedan slučaj u kojem se jedna vrsta promijenila u drugu vrstu.* Iako postoje ribe koje na trenutak mogu koristiti svoje peraje kao krila i iskočiti iz vode, kao i žabe koje mogu pjevati, nikada nije zabilježeno da su se pretvorile u ptice; a iako među životinjama postoje neke koje donekle nalikuju ljudima, u potpunosti nedostaju dokazi da se čovjek razvio iz takvih stvorenja. Naprotiv, istraživanja dokazuju da je, iako se mogu proizvesti različite varijante iste vrste, nemoguće pomiješati različite vrste, niti se jedna može razviti iz druge. Iz istog razloga magarac i konj, iako si nalikuju, ne mogu se smatrati srodnima, jer je dobro poznato da je njihovo potomstvo nesavršeno i ne može dalje razmnožavati nijednu od tih vrsta.

* Za dobrobit nekih čitatelja napominjemo da promjene poput preobrazbe gusjenica u leptire nisu promjene prirode: gusjenica je samo ličinka izlegla iz leptirovog jaja.

Zasigurno, da je neinteligentna priroda stvoritelj ili pokretač evolucije, ona bi nastavila taj proces i ne bi postojalo nešto poput fiksnih vrsta, budući da bez inteligencije ništa ne bi došlo do fiksnih, trajnih stanja. Evolucija bi danas bila činjenica, i oko sebe bismo vidjeli ribe kako postaju ptice, a majmune kako postaju ljudi. Zaključujemo da je ova teorija jednako suprotna ljudskom razumu koliko i Bibliji, kada tvrdi da je inteligentna bića stvorila sila kojoj nedostaje inteligencija.

Jednu teoriju o stvaranju (s izuzetkom čovjeka) procesom evolucije, kojoj ne nalazimo ozbiljnije zamjerke, ukratko iznosimo kako slijedi: Ona pretpostavlja da su različite današnje vrste fiksne i nepromjenjive što se tiče prirode ili vrste, i premda se sadašnje prirode mogu razviti do puno višeg standarda, čak do savršenstva, te će vrste ili prirode zauvijek ostati iste. Ova teorija nadalje pretpostavlja da nijedna od ovih fiksnih vrsta nije izvorno stvorena takvom, već da su se u dalekoj prošlosti razvile iz zemlje, i to postupnim procesima evolucije iz jednog

oblika u drugi. Ove evolucije, prema božanski uspostavljenim zakonima, u kojima su promjene ishrane i klime imale važnu ulogu, mogle su se nastaviti sve dok nisu uspostavljene fiksne vrste, kakve danas vidimo, izvan kojih je daljnja promjena nemoguća, jer je krajnja namjera Stvoritelja u tom pogledu, po svemu sudeći, ostvarena. Iako je svaka od različitih obitelji biljaka i životinja sposobna za poboljšanje ili propadanje, nijedna od njih nije podložna promjeni u druge obitelji ili vrste, niti može nastati iz njih. Iako svaka od njih može dostići savršenstvo vlastite fiksne prirode, daljnja promjena u tom pogledu je nemoguća, budući da je Stvoritelj plan u pogledu prirode ispunjen.

Tvrđi se da su izvorne biljke i životinje, iz kojih su proizašle današnje fiksne varijante, izumrle prije stvaranja čovjeka. Kosturi i fosili životinja i biljaka koje danas ne postoje, pronađeni duboko ispod površine zemlje, idu u prilog ovoj teoriji. Ovakvo gledište niti ignorira niti odbacuje biblijsko učenje da je čovjek bio izravno i savršeno stvorenje, načinjeno na mentalnu i moralnu sliku svog Tvorca, a ne ishod razvoja putem procesa evolucije, koji je vjerojatno zajednički ostatku stvaranja. Ovo gledište ni u kojem smislu ne bi obezvrijedilo, već bi podržalo biblijsku tvrdnju o tome da priroda kakva je danas uči da ju je uredilo Inteligentno Biće, i da je Ono bilo njezin prouzrok. Neka ljudski razum učini sve što može kako bi ušao u trag poznatim činjenicama do razumnih i mjerodavnih uzroka, odajući dužno priznanje prirodnim zakonima u svakom pojedinom slučaju; ali iza cjelokupnog složenog mehanizma prirode stoji ruka njezinog velikog Autora, inteligentnog, svemogućeg Boga.

Tvrđimo, dakle, da je postojanje Inteligentnog Stvoritelja jasno demonstrirana istina, čiji se dokazi nalaze svuda oko nas: da, i unutar nas; jer mi smo Njegovo djelo, čija svaka sposobnost uma i tijela govori o čudesnoj vještini koja nadilazi naše poimanje. A On je također Dizajner i Stvoritelj onoga što nazivamo prirodom. Tvrđimo da je On uredio i uspostavio prirodne zakone, čijoj se ljepoti i skladu djelovanja divimo. Ovome čija je mudrost isplanirala i čija moć održava i vodi svemir, čija mudrost i moć tako neizmjerljivo nadilaze naše, mi se instinktivno klanjamo i obožavamo Ga.

Spoznati postojanje ovog moćnog Boga

značilo bi samo strepiti od Njegove svemogućće snage, osim ako ne možemo vidjeti da On posjeduje dobronamjernost i dobrotu koja odgovara Njegovoj moći. U tu smo činjenicu također potpuno uvjereni istim dokazima koji dokazuju Njegovo postojanje, moć i mudrost. Ne samo da smo primorani zaključiti da postoji Bog, i da Njegova moć i mudrost neizmjerljivo nadilaze naše, već nas razum prisiljava na zaključak da najveličanstvenije stvoreno djelo nije nadmoćnije od svog Stvoritelja; stoga moramo zaključiti da je najveća manifestacija blagonaklonosti i pravde među ljudima inferiornija po opsegu od one Stvoriteljeve, baš kao što su čovjekova mudrost i moć inferiornije u odnosu na Njegovu. I tako pred svojim duhovnim očima imamo karakter i atribute velikog Stvoritelja. On je mudar, pravedan, pun ljubavi i moćan; a opseg Njegovih atributa je, nužno, neizmjerljivo širi od opsega Njegovog najveličanstvenijeg djela stvaranja.

No idemo dalje: došavši do ovog razumnog zaključka u vezi s postojanjem i karakterom našeg Stvoritelja, zapitajmo se, Što bismo trebali očekivati od takvog bića? Odgovor glasi da posjedovanje takvih atributa razumno podrazumijeva njihovo očitovanje, njihovu upotrebu. Božja moć mora se koristiti, i to u skladu s Njegovom vlastitom prirodom — mudro, pravedno i blagonaklono. Kakva god bila sredstva za taj cilj, kakvo god bilo djelovanje Božje moći, konačni ishod mora biti dosljedan Njegovoj prirodi i karakteru, a svaki korak mora biti odobren Njegovom beskonačnom mudročću.

Što bi moglo biti razumnije od takvog korištenja moći kakvo vidimo manifestirano u stvaranju nebrojenih svjetova oko nas, i u predivnoj raznolikosti Zemlje? Što bi moglo biti razumnije od stvaranja čovjeka, obdarenog razumom i moći prosudbe, sposobnog cijeniti djela svog Stvoritelja i suditi o Njegovoj vještini — o Njegovoj mudrosti, pravdi, moći i ljubavi? Sve je to razumno i u savršenom je skladu s nama poznatim činjenicama.

A sada slijedi naš konačni prijedlog. Nije li razumno pretpostaviti da bi takvo beskrajno mudro i dobro biće, stvorivši stvorenje sposobno cijeniti Njega i Njegov plan, bilo potaknuto svojom ljubavlju i pravdom da podmiri potrebe prirode tog stvorenja, dajući mu nekakvu OBJAVU? Ne bi li bila razumna pretpostav-

ka da bi Bog čovjeku pružio informacije o svrsi njegova postojanja i Svojim planovima za njegovu budućnost? Naprotiv, pitamo se, ne bi li bilo nerazumno pretpostaviti da bi takav Stvoritelj stvorio stvorenje poput čovjeka, obdario ga moćima razuma koje sežu u budućnost, a ipak mu ne dao nikakvu objavu Svojih planova kojom bi zadovoljio te čežnje? Takav bi postupak bio nerazuman, jer bi bio u suprotnosti s karakterom koji razumno pripisujemo Bogu; u suprotnosti s ispravnim postupanjem bića kojim upravljaju pravda i ljubav.

Možemo logički zaključiti da, pri stvaranju čovjeka, da je Božanska Mudrost odlučila kako nije svrsishodno podariti mu znanje o njegovoj budućoj sudbini i njegovom udjelu u Stvoriteljevim planovima, tada bi zasigurno Božanska Pravda, kao i Božanska Ljubav, inzistirale na tome da to biće bude toliko ograničeno u svojim kapacitetima da ne bude neprestano mučeno i zbunjeno sumnjama, strahovima i neznanjem; te bi se posljedično, Božanska Moć koristila pod tim ograničenjima. Činjenica, dakle, da čovjek ima sposobnost cijeliti objavu Božanskog plana, uzeta u obzir zajedno s priznanim karakterom njegovog Stvoritelja, obilan je razlog za očekivanje da bi Bog dao takvu objavu, u vrijeme i na način koje Njegova mudrost odobrava. Stoga, s obzirom na ova razmatranja, čak i da nismo znali za Bibliju, razum bi nas naveo da očekujemo i tragamo za nekom objavom za koju Biblija tvrdi da jest. I nadalje, zapažajući red i sklad općeg stvaranja, dok u veličanstvenoj procesiji sfere i sustavi održavaju vrijeme i mjesto, ne možemo ne zaključiti da su manje nepravilnosti, poput potresa, ciklona, itd., samo pokazatelji da zajedničko djelovanje različitih elemenata u ovom svijetu trenutno nije savršeno. Uvjerenje da će na kraju sve biti savršeno i skladno na Zemlji kao i na nebesima, uz određeno objašnjenje zašto to sada nije tako, zahtjevi su koje nije nerazumno tražiti za razumne ljude, niti je na njih nerazumno odgovoriti Stvoritelju, čija su mudrost, moć i dobrotornost dokazani. Stoga bismo trebali očekivati da tražena objava uključi takvo jamstvo i takvo objašnjenje.

Utvrdivši razumnost očekivanja objave Božje volje i plana u vezi s našom rasom, u sljedećem ćemo poglavlju ispitati opći karakter Biblije koja tvrdi da je upravo takva objava. I

ako ona predstavlja Božji karakter u savršenom skladu s onim što gore razmotreni razum nalaže, trebali bismo zaključiti da se time ona sama dokazuje kao potrebna i razumno očekivana objava od Boga, i tada bismo trebali prihvatiti njezino svjedočanstvo kao takvo. Ako je od Boga, njezina će učenja, kad se potpuno razumiju, biti u skladu s Njegovim karakterom, za koji nas razum uvjerava da je savršen u mudrosti, pravdi, ljubavi i moći.

“Vi znatiželjni umovi, što svijetom lutate,

I istražujete čudesa stvaranja,
Priznajte stope svojega Boga,
Naklonite se pred Njim i štujte Ga.

“Nebesa objavljuju Tvoju slavu, Gospodine;

U svakoj zvijezdi sja mudrost Tvoja;
Al' kada naše oči ugledaju Tvoju Riječ,
Tvoje ime čitamo u ljepšim recima.”

Sunčeva svjetlost iznad svega

“Kakve li ludosti, onda,” kritičar bez vjere više,

S usnom punom podsmijeha i mudrim očima što svijet shvaćaju,

“Dok utvrda utvrdi i položaj položaju ponavlja

Neprestani izazov udarca ratnog bubnja,

I širom zelene zemlje, uz zvonjavu crkvenih zvona,

Jutarnji bubanj logora drži ritam,

Sanjati o miru usred svijeta u oružju;

O mačevima u plugove prekovanim biblijskim čarima;

O nacijama, pijanim od vina krvi,

Kako teturaju da bi dale zavjet bratstva,
Poput pijanaca što se odazivaju pozivu oca Mathewa.

* *

“Zaustavite Baua ili Kajzera barikadom
Od ‘maslinovih grančica’ i donesenih rezolucija;

Začepite topove oštrim biblijskim tekstovima, i nadajte se

Da ćete prevrnuti mornarice ispraznom metaforom;

Ipak će slava i raskoš rata

Za svojom povorkom povući milijune
što kliču;
Ipak će sumorni radnik hrabrom na od-
lasku
Kapu skinuti, a ljepotica rupcem maha-
ti;
Ipak će bard svoju pjesmu ugoditi hra-
brosti;
Ipak će obožavanje heroja klečati pred
snažnima;
Rumen i ugladen, svećenik u crnoj ha-
ljini,
Nad svojom trećom bocom sugestiv-
nog vina,
Dokazivat će publici s perjanicama i ma-
čevima
Da je njihov zanat u skladu sa zakonom
ljubavi;
I Crkva za Državu, a Država za Crkvu će
se boriti,
I obje će se složiti da je samo sila u pra-
vu.”

Unatoč ovakvim ruganjima, o vjerna

nekolicino,
Koji se usuđujete držati Božju Riječ i is-
tinsko svjedočanstvo,
Čija vjera jasnog pogleda nadilazi naše
zlo doba,
I iznad sadašnje pustoši zločina
Vidi mirnu budućnost u njezinim ze-
nim haljinama,
Njezine planine prošarane runom, i bla-
ge potoke između njih,
I dalje držite stazu kojom vam dužnost
nalaže koračati,
Iako svjetovna mudrost trese oprez-
nom glavom.
Nijedna istina s neba ne silazi u našu
sferu
Bez pozdrava skeptikovog podsmijeha:
Odbacivana i ismijavana, sve dok njezi-
ni blagoslovi ne padnu
Uobičajeni kao rosa i sunčeva svjetlost
preko svega.

— Whittier

Može li se ponovno sastaviti?

JEDNA SVJETSKA CRKVA

Katolička i protestantska, modernistička i fundamentalistička, karizmatska i konzervativna – kršćanska je crkva danas rascjepkana na brojne podskupine. Današnje je kršćanstvo daleko od jednostavne, ujedinjene religije Isusa i njegove male skupine sljedbenika. Nadahnjujući život Čovjeka iz Galileje, njegova spektakularna čuda i radikalni novi vjerski koncepti, zajedno su zapalili plamen svetog žara u srcima njegovih slušatelja. Taj je plamen bio toliko intenzivan da je nakon njegove smrti na križu Golgote eruptirao u novi pokret – kršćansku crkvu – utemeljen na njegovim učenjima. Unatoč strogim progonima, kako od strane Rimljana, tako i od samih Židova, ovaj je novonastali pokret nastavio postojati i brzo rasti do svjetskih razmjera. Osim nekolicine raspršenih disidenata, to je bilo u potpunosti jedinstveno tijelo.

Nekih 300 godina kasnije, pod obraćenim rimskim carem Konstantinom Velikim, kršćanstvo je postalo religijom cara, a 445. godine i službenom religijom Carstva pod Valentinijanom. Sa svojim novim političkim ogrankom, crkva je preuzela ogromnu organizacijsku moć. Sljedećih tisuću godina postojala je praktički samo jedna crkva, s tek nekoliko raskola od ikakvog značaja. Podjele jednostavno nisu bile dopuštene; postojala je jedna svjetska crkva. Crkveno je jedinstvo bilo stvarnost, no to je jedinstvo bilo nametnuto – jedinstvo totalitarne države. Sloboda misli bila je potisnuta, a sloboda izražavanja koja bi odstupala od uspostavljenog pravovjerja bila je strogo ograničena. Crkva se nalazila u pravom ekspres-loncu.

Do 1517. godine rastuća je religijska misao stvorila golem pritisak, probijajući granice onoga što je Martin Luther nazivao "moćnom monolitnom crkvom". Vjerski su se reformatori pojavljivali posvuda – Luther u Njemačkoj, Jean Calvin u Francuskoj, Ulrich Zwingli u Švicarskoj, John Knox u Škotskoj... i mnogi drugi. Ujedinjena kršćanska crkva počela se raspadati na razne prosvjedničke – ili "protestantske" – denominacije. Te su se denominacije zatim i same počele dijeliti zbog raznih neslaganja oko tumačenja Biblije. One su se opet dalje dijelile, poput neke podivljale stanice raka, tako da

danas u svijetu postoji preko 800 denominacija kršćanske crkve.

Sve veća stopa podjela počela je mnoge zabrinjavati i uzbunjivati. Do 1840-ih započeo je novi trend ponovnog ujedinjavanja rascjepkanog kršćanstva. Nakon posebno bolnog raskola u Prezbiterijanskoj crkvi u Škotskoj, pokrenuti su koraci za sprječavanje daljnjih podjela. Prvi korak bio je osnivanje Evangeličkog saveza 1846. godine. Predstavljajući oko 52 velike denominacije, taj je savez osmišljen ne samo kako bi stvorio ogromnu ujedinjenu crkvu, već i kako bi poticao dijalog i suradnju između raznih sektii.

Nekoliko drugih događaja tijekom druge polovice 19. stoljeća stvorilo je želju za obvezujućim oblikom ujedinjene crkve, dok su istovremeno stvarali daljnje pritiske prema podjelama:

MODERNIZAM: Uspon srodnih filozofskih koncepata racionalizma i humanizma pronašao je svoj religijski pandan u modernizmu. Ovi su koncepti uklonili tvrdnju o nadahnuću Biblije, zamijenili doktrinu stvaranja teorijom evolucije, zanijekali djevičansko rođenje Isusa i njegovo pred-postojanje, te zamijenili jednostavnu vjeru u Sveto pismo tzv. Višom kritikom. Uklanjanjem autoriteta Biblije kao nadahnute Božje Riječi, otvorila se prava Pandorina kutija novih vjerskih koncepata. Kako bi se prilagodili ovoj poplavi novih ideja, bio je potreban liberalizam. Prijašnje doktrinarnе razlike činile su se beznačajnima i stoga nisu predstavljale prepreku crkvenom sjedinjenju.

DRUŠTVENO EVANĐELJE: Industrijska revolucija, sa svojom posljedičnom urbanizacijom društva, izbacila je u prvi plan ogromne društvene probleme. Raznolike nepravde poput dječjeg rada, raširenog siromaštva i izrabljivanja radničke klase postajale su sve očitije. Stresovi industrijaliziranog načina života i urbanizacija društva donijeli su sa sobom psihološke probleme te brz porast broja razvoda. Sve veći nemoral i društvene bolesti imali su za nuspojavu stvaranje neželjene djece i siročadi. Kršćanski su vođe počeli osjećati određenu odgovornost da se pridruže bitci za ispravljanje tih nepravdi. Zadatak društvenog uzdizanja postao je dominantna tema u mislima mnogih istaknutih kršćanskih vođa. Biblijski orijentirane teme proučavanja Svetog pisma i evangeli-

zacije činile su se relativno nevažnima i sve više irelevantnima. Pojava "Društvenog evanđelja" pružila je ogroman poticaj ideji ekumenizma.

SVJETSKE MISIJE: Rezultati svjetskih misionarskih aktivnosti osjetno su opali sredinom 19. stoljeća. Sve veća svjetska percepcija društvene pravde razotkrila je nedosljednost kršćana koji nisu živjeli u skladu s idealima koje su propovijedali. Ljudi su također bili razočarani beznadno podijeljenim stanjem kršćanstva. Ta "sramota podjele" bila je još jedan poticaj za ubrzanje aktivnosti ujedinjavanja od strane kršćanske zajednice. U zapadnom se svijetu zanimanje za religiju oporavilo od povijesno najniže razine s početka 19. stoljeća. Doseglo je vrhunac nekih pedeset godina kasnije pod "Velikim probuđenjem" te službom Dwighta L. Moodyja, Charlesa Haddona Surgeona i drugih. Obnovljeni su misionarski naponi uz odlučnost da se "osvoji svijet za Krista" u njihovoj generaciji.

NEUČINKOVITOST: Nedostatak učinkovitosti svojstven takvim svjetskim misionarskim naporima ograničavao je djelovanje organizirane religije. Ne samo da su svjetska evangelizacija i povećane društvene usluge zahtijevale golema sredstva, već je i sve lošiji odnos s vladama na zemlji nalagao pregrupiranje kršćanske crkve.

DALJNI KORACI PREMA JEDINSTVU

Zbog svih ovih, ali i drugih razloga, tražilo se učinkovito sredstvo za ujedinjenje odvojenih ogranaka kršćanstva. Godine 1893. sazvan je Svjetski parlament religija; različiti elementi kršćanstva okupljeni su zajedno s budistima, šintoistima, hindusima, muslimanima i drugim velikim svjetskim religijama. Cilj nije bio ujedinjenje, već otvoreni dijalog, a nadali su se boljem razumijevanju duhovnih sila u svijetu koji je neprestano postajao sve manji. Međunarodni evangelički savez, iako moćna sila, bio je samo mjesto susreta zainteresiranih pojedinaца iz svih denominacija. Godine 1908. dano je službeno crkveno odobrenje pokretu za jedinstvo kroz novi savez, Federalno vijeće crkava. Bilo je zastupljeno približno 30 denominacija; budući da su modernističke crkve imale izrazitu većinu, njihova su fundamentalističkija bra-

ća osnovala vlastitu paralelnu instituciju – Nacionalnu udrugu evangelika.

Do 1948. godine Federalno se vijeće crkava pregrupiralo pod nazivom Nacionalno vijeće crkava u Sjedinjenim Državama, a na svjetskoj razini postalo je Svjetsko vijeće crkava, sa sjedištem u Ženevi, u Švicarskoj. Cilj više nije bio samo traženje suradnje između različitih denominacija. Novi je cilj bio aktivno poticanje stvarnog ujedinjenja kroz spajanje različitih sekti. Cilj Svjetskog vijeća bio je u konačnici formirati jednu svjetsku crkvu. Teološke rasprave prijetile su spriječiti taj željeni rast, pa je stoga rasprava o doktrini stavljena po strani u korist onoga što se smatralo hitnijim potrebama, poput ispravljanja društvenih nepravdi koje su bile raširene širom svijeta. Liberalizam je postao kršćansko vjerovanje, a ogromna financijska sredstva ovog vjersko-političkog konglomerata postala su dostupna za financiranje tekuće društvene revolucije.

Društvena previranja iz 1960-ih pružaju zoran primjer. Prema časopisu Readers' Digest iz listopada 1971., crkve članice donirale su 10.000 dolara za fond obrane Angele Davis, 25.000 dolara za obranu Crnih pantera, 40.000 dolara za pomoć kvazi-gerilskom pokretu koji je nastojao uspostaviti Chicano naciju na jugozapadu Sjedinjenih Država, te 200.000 dolara pokretu Crni manifest. Težnja za jedinstvom navela je Nacionalno vijeće crkava na osnivanje odbora koji su poticali lokalne odbore za prostorno planiranje da ograniče izdavanje građevinskih dozvola samo na one crkve koje su povezane s Vijećem. Na drugom je području Vijeće poticalo elektroničke medije da ograniče vrijeme emitiranja isključivo na materijale koje je Vijeće odobrilo.

Rezultirajući sukob između aktivnosti u političkoj i vjerskoj sferi dosegao je kriznu točku 30. lipnja 1955. kada je Nacionalni laički odbor Vijeća crkava, pod vodstvom J. Howarda Pewa, masovno dao ostavku. Njihovo je pismo ostavke sažeto navelo njihove razloge: "Naš Odbor vjeruje da Nacionalno vijeće crkava narušava svoju sposobnost ispunjavanja svoje glavne odgovornosti kada se, sudeći o tekućim sekularnim pitanjima, uključuje u ekonomske ili političke kontroverze koje nemaju moralni ili etički sadržaj, promičući podjelu tamo gdje bi trebalo vladati jedinstvo svrhe, niti vjerujemo da

Nacionalno vijeće ima mandat za bavljenje takvim aktivnostima.”

Dok je ova faza ekumenskog pokreta nastavila napredovati, konzervativnije, biblijski orijentirane, fundamentalističke crkve osnovale su svoju vlastitu federaciju, prosvjedujući protiv ovakvog ekumenskog razvoja. Između 1940. i 1948. te su preporoditeljski orijentirane crkve formirale tri organizacije: Nacionalnu udruhu evangelika, Američko vijeće crkava i Međunarodno vijeće kršćanskih crkava. Kako bi definirale granice svog jedinstva, ove su skupine formulirale izjave vjere utemeljene na povijesnim kršćanskim vjerovanjima.

BIBLIJSKO GLEDIŠTE

Uzevši u obzir povijest ovih pokreta, što Biblija ima za reći o ovoj važnoj temi kršćanskog jedinstva? Zabrinutost koju je Isus osjećao u vezi s pravilnim razvojem svoje crkve vidljiva je u njegovoj molitvi neposredno prije ulaska u Getsemanski vrt posljednjeg dana njegova života:

“Da svi budu jedno; kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni budu u nama: da svijet uzvjeruje da si me ti poslao.”
– Ivan 17:21

Kršćanima ne bi trebala biti potrebna veća motivacija od ove snažne želje njihovog vođe i Gospodina. Isus nije molio samo za bilo kakvo jedinstvo, već za određenu vrstu jedinstva – “da budu jedno kao što si Ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni budu u nama”. Istinsko kršćansko jedinstvo trebalo je proizaći iz prisutnosti Krista u njegovoj crkvi, baš kao što je i njegovo vlastito jedinstvo s Ocem proizašlo iz Božje prisutnosti u Njegovom Sinu.

Kako Isus prebiva u svojim sljedbenicima? On sam objašnjava kako, u Ivanu 15:7:

“Ako ostanete u meni i riječi moje ostanu u vama, ištite što god hoćete i bit će vam.”

Temelj ovog jedinstva, temelj pravog kršćanskog jedinstva, leži u srdačnom prihvaćanju Isusovih riječi i učenja. Jedinstvo vjerovanja i jedinstvo kršćanske prakse, to je ljepilo koje bi

trebalo držati kršćansku zajednicu na okupu. U Amosu 3:3 prorok to jednostavno kaže: “Idu li dvojica zajedno ako se ne dogovore?”

Dva pojedinca s različitih geografskih lokacija putuju kako bi prisustvovali istoj konferenciji. Oboje su motivirani zajedničkom željom o istoj temi. Što se ta dvojica više približavaju konferenciji, to se više približavaju jedan drugome. Isto vrijedi i za kršćane; njihov je cilj i odredište Isus te želja da mu budu slični na njegovu sliku. Oni svoja pojedinačna putovanja započinju s iste početne točke, a zajednički im je interes taj važan cilj. Što se više približavaju tom cilju, to postaju bliži jedni drugima. Takvo je istinsko kršćansko jedinstvo – jedinstvo svrhe, jedinstvo vjerovanja, jedinstvo cilja. Jedini cilj koji će kršćanima donijeti istinsko jedinstvo jest zajednički cilj da budu sličniji Kristu.

To zahtijeva proučavanje života i učenja Isusa iz Nazareta. Mora se započeti s prihvaćanjem Krista kao osobnog Spasitelja te nastaviti učiti o njegovom životu, trudeći se kopirati ga. Jedino mjerodavno mjesto za proučavanje Isusovog života je u Bibliji, Božjoj Riječi.

Neki, međutim, tvrde da proučavanje Biblije razdvaja kršćane, a da je glavni razlog za postojanje mnogih različitih vjerskih organizacija danas neslaganje oko raznih točaka biblijskog učenja. Neki su stoga predložili da je bolje preskočiti ova pitanja u kojima se razilaze i naprosto surađivati na radu i misiji crkve. Međutim, ova je vrsta unije umjetna – organizacijska, privremena i vanjska. Naprotiv, jedinstvo o kojem je Krist govorio je duhovno, trajno i unutarnje.

Sam Isus je izjavio da će njegova učenja biti pogrešno shvaćena i objasnio je zašto će to biti tako. Kada su ga njegovi učenici pitali zašto često podučava u prisposodobama i mračnim izrekama, odgovorio je:

“Zato im govorim u prisposodobama: jer gledajući ne vide, i slušajući ne čuju, niti razumiju.” – Mat. 13:13

U ratna vremena, sukobljene nacije šalju svoje tajne zapovijedi u šiframa koje se mogu prepoznati samo pomoću uređaja za dešifriranje. Tako neprijateljski špijuni mogu čuti prenesene naredbe, ali će pogrešno protumačiti njihovo pravo značenje, dok će željeni primatelj, dešifrirajući poruku, u potpunosti čuti i razumjeti. Isti se koncept odnosi i na kršćansku crkvu.

vu. Isus komunicira tajnim jezikom prisporodoba i proročanstava, slika i simbola. Oni su zbunjujući i proturječni mnogima koji ih čuju, ali jasni i vrlo snažni onima koji posjeduju uređaj za dešifriranje – sveti duh. Isus je svojim sljedbenicima obećao Svetog Duha upravo u tu svrhu u Ivanu 14:26:

"A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam rekoh."

Prepoznavanje Božje volje za Njegovu crkvu dolazi kroz "obnavljanje uma" kako to opisuje apostol Pavao u Rimljanima 12:2:

"Ne suobličujte se ovom svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoga uma da moćete rasuđivati što je volja Božja, što je dobro, ugodno i savršeno."

Kako bi obnovili svoje umove, rani su Isusovi sljedbenici shvatili potrebu za redovitim proučavanjem Biblije. Pavao je pohvalio ranu crkvu u Bereji za takvo marljivo proučavanje.

"Ovi su bili plemenitiji od onih u Solunu, po tome što su primili riječ sa svom spremnošću uma, svakodnevno istražujući Pisma, je li to tako." – Djela 17:11

Ponovno, uočite opomenu u 2. Timoteju 2:15:

"Uznastoj da se kao prokušani pokažete pred Bogom, kao radnici koji se nema čega stidjeti, koji pravo razdjeljuju riječ istine."

Načelo proučavanja Biblije koje Pavao ovdje predlaže naziva se "razdjeljivanjem" – "pravo razdjeljujući riječ istine". Neke se značajke primjenjuju u jedno vrijeme, a neke u drugo; neke se značajke odnose na jednu osobu ili grupu, a neke na drugu; neke se značajke primjenjuju doslovno, a druge simbolično. Iz tog je razloga važno da kršćani proučavaju Bibliju tematski, uz čitanje Svetog pisma stih po stih. Znanje o tome što Biblija zaista uči pomoći će svakom kršćaninu da pronađe jedinstvo duha

o kojem je Isus govorio. Primijetite sljedeći primjer tematskog proučavanja Biblije: tema spasenja, ukratko razmotrena, odnosi se na misiju istinskog kršćanstva.

SPASENJE POD LUPOM

Ključ doktrine o spasenju leži u jednoj jednostavnoj izjavi iz 1. Korinćanima 15:22:

"Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni."

Prije svega, to nam govori da će svi Adamovi potomci, odnosno cijelo čovječanstvo, umrijeti, ali da obećanje života dolazi kroz Krista. Rimljanima 5:19 dodaje toj misli:

"Kao što su neposluhom jednog čovjeka mnogi postali grešnici, tako će i posluhom jednoga mnogi postati pravednici."

Adamov grijeh ili neposlušnost uzrokovali su smrt; suprotni rezultati tog grijeha i pravednosti Isusa Krista skrenuti su nam pozornost u Rimljanima 6:23:

"Jer plaća za grijeh je smrt, a Božji dar je vječni život kroz Isusa Krista, Gospodina našega."

Griješiti, dakle, znači umrijeti. Umrijeti znači prestati živjeti, skliznuti u nesvjesni san smrti u kojemu, kako kaže Propovjednik 9:5, "mrtvi ne znaju ništa". Međutim, Bog ima lijek za smrt.

"Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u njega vjeruje, nego da ima život vječni." – Ivan 3:16

Univerzalnost ovog otkupljenja izložena je u Ivanu 5:28:

"Ne čudite se tome, jer dolazi čas kad će svi koji su u grobovima čuti njegov glas."

Ali ne uskrsavaju svi istovremeno.

"Ali svaki u svom redu: Krist kao prva; a potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku." – 1. Korinćanima 15:23

"Krist kao prvina" nalazi se u množini i uključuje ne samo Isusa, već i njegove vjerne sljedbenike. Budući da su mu vjerni tijekom sadašnjeg razdoblja u kojem prevladava zlo, živjet će s njim na nebu, kao što je obećano u Rimljanima 8:17:

"Ako doista s njime trpimo, da se s njime i proslavimo."

U prethodno citiranom tekstu iz poslanice Korinćanima, ostatak čovječanstva dolazi na red tek nakon proslavljenja crkve. Čovječanstvo će tada uskrsnuti iz mrtvih da bi zauvijek živjelo na zemlji. Ova dvostruka priroda spase-nja – jedna nebeska i jedna zemaljska – često se potvrđuje u Svetom pismu.

"A Bog mu daje tijelo kako je htio, i svakom sjemenu njegovo vlastito tijelo... Ima i nebeskih tijela, i zemaljskih tijela: ali jedan je sjaj nebeskih, a drugi zemaljskih... Kakav je zemljani, takvi su i zemljani, a kakav je nebeski, takvi su i nebeski." – 1. Korinćanima 15:38, 40, 48

Ovo uskrsnuće svih ostalih dogodit će se u vrijeme za koje se kršćani mole kada ponavljaju svoju gorljivu želju: "Dođi kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja na zemlji, kao i na nebu." (Matej 6:10) To je vrijeme za koje Petar kaže da će se sve stvari obnoviti. On to naziva "vremenima obnove svega što je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od početka svijeta". (Djela 3:21) Kao što čitamo u Sefaniji 3:9, to je vrijeme kada će Bog "dati narodu čist jezik da svi prizivaju ime GOSPODNJE, da mu služe jednodušno". Ovo je vrijeme opisano u Izaiji 11:9 kada "neće više nauditi ni razarati na svoj mojoj svetoj gori: jer će zemlja biti puna spoznaje o GOSPODINU kao što vode prekrivaju more". Ovo je vrijeme kada se više neće učiti ratovanju i svaki će čovjek sjediti pod svojom vinovom lozom i smokvom. (Mihej 4:3, 4) To je vrijeme kada će "Bog obrisati svaku suzu s njihovih očiju; i smrti više neće biti, niti tuge, niti plača, niti će više biti boli: jer prvo prođe." – Otkrivenje 21:4

Drugim riječima, bit će to vrijeme za ispravljanje svih društvenih zala koja su narušila današnje društvo na Zemlji. Ovo je vrijeme kada Biblija predviđa da će Bog ostvariti upravo onu

društvenu reformu koju moderne crkve danas pokušavaju ostvariti za Boga svojim ujedinjavanjem.

BOŽJE KRALJEVSTVO NIJE LJUDSKO KRALJEVSTVO

Božansko je načelo jasno: Kraljevstvo pripada Bogu i mora ga uspostaviti Bog. Ne može ga uspostaviti čovjek, ma koliko god njegove namjere bile dobre. Kršćanska ga crkva ne može uspostaviti prije vremena koje je Bog odredio za to kraljevstvo. Kršćanstvo je pokušalo uspostaviti to kraljevstvo još u danima Konstantina, kada su po prvi put ujedinili crkvu i državu. Unija crkve i države dovršena je u danima Karla Velikog (800. godine poslije Krista), a ujedinjena crkva i država uspostavile su tisućugodišnje kraljevstvo na zemlji. Povijest tog razdoblja – teror, represija, inkvizicija i progoni – stoji u oštrom kontrastu s biblijskim opisom pravog Kraljevstva Božjeg.

Nijedno kraljevstvo koje je osmislio čovjek, koliko god teoretski bilo lijepo, nema moć ispuniti uvjete "Dođi kraljevstvo tvoje". Zakonodavni pokušaji okončanja društvenih nepravdi svakako su za svaku pohvalu, ali kako čovjek mijenja pravnu nepravdu s "de facto" nepravdom, rezultati u suštini ostaju isti. Poanta se još jednom naglašava: raj se ne može propisati zakonom. Samo Bog može donijeti obećanu vladavinu mira jer samo Bog može zamijeniti kamena, zadrtna ljudska srca za srca od mesa – srca puna ljubavi, srca puna suosjećanja.

U međuvremenu, strah od političkih upada, od utopija kroz komunizam, socijalizam, humanizam ili bilo koji drugi "izam" nastavlja tjerati kršćanstvo na nadmetanje s idejom "idealne države" ili "novog svjetskog poretka". Poruka Božje Riječi u oštrom je kontrastu s jurnjavom prema takvom ekumenizmu i organskom spajanju crkava i država:

"Ne zovite urotom sve što ovaj narod urotom zove; ne bojte se onoga čega se on boji i ne strahujte. GOSPODINA nad vojskama svetim smatrajte; neka on bude vaš strah, neka on bude vaš trepet." – Izaija 8:12, 13

Pravom kršćaninu Pisma jasno uče da je sadašnja misija crkve usavršavanje svetaca za njihovo buduće djelo službe. Crkva mora razviti svaku vrlinu karaktera kako bi bila spremna služiti kao kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. To je, uz samu poruku o kraljevstvu, njezino svjedočanstvo svijetu.

EKUMENIZAM U PROROČANSTVIMA

Nakon što smo utvrdili razumijevanje Svetog pisma u pogledu jedinstva kršćanske crkve i njezine sadašnje misije, prikladno je ispitati budućnost ideje "jedne svjetske crkve". Knjiga Otkrivenja djelomično se bavi pitanjima posljednjeg vremena, razdoblja neposredno prije uspostave Božjeg kraljevstva na zemlji. Ova knjiga započinje izjavom da će pokazati što duh "označava" – ili govori u znakovima i simbolima – apostolu Ivanu. Različiti objekti u knjizi Otkrivenja ne bi se trebali tumačiti doslovno, već kao simboli ili slike proročkih istina. Biblija ponovno govori u šifriranom jeziku, čekajući da je sveti duh dešifrira pomoću načela "Sveto pismo tumači Sveto pismo".

U trinaestom poglavlju Otkrivenja upoznajemo se sa zvijeri nalik leopardu koju mnogi biblijski stručnjaci identificiraju s palim crkvenim sustavom. Nedugo zatim, još jedna zvijer, ona s dva roga, koja izgleda kao janje, ali govori kao lav, stupa na scenu i nadgleda stvaranje kipa prve zvijeri. Kasnije tom kipu daje život, a sa životom i moć progona. Žig odobravanja prisilno se nameće svim ljudima na zemlji. Onima koji ne prime taj "žig" zabranjeno je kupovati ili prodavati.

Čini se da progresija koja je ovdje prikazana govori o tome da će se otpadničkom crkvenom sustavu pridružiti sličan sustav koji će, iako nedužan po izgledu, govoriti istom ugnjetavačkom moći. Taj sličan, iako prosvjednički sustav, izgradit će sliku (kip) prvog sustava. Kako ova nova zvijer oživljava, ona izgleda kao prva zvijer i posjeduje autoritet druge zvijeri. Ovo slikovito prikazuje sjedinjeni sustav izgrađen na temeljima prethodna dva.

Jedan biblijski komentator iz 20. stoljeća, Arthur S. Maxwell, u svojoj knjizi Vrijeme istječe (Time Running Out), objasnio je to ovako:

"Znači li to da će se svi koji se nazivaju kršćanima vratiti u 'majku crkvu'? Nipošto. Postoje mnogi koji, iako u potpunosti suosjećaju s pokretom za ponovno ujedinjenje, osjećaju da ne mogu ići toliko daleko da priznaju primat pape. Oni će svoj duhovni dom pronaći u nerimskom, ali protokatoličkom tijelu, poput Svjetskog vijeća crkava.

"Ova dva tijela... 'rimokatoličko' i 'katoličko i reformirano' nastavit će se kretati paralelnim smjerovima, oboje toliko slični u svrsi i metodi da će ih ponekad biti teško razlikovati. Jedno će biti replika drugoga; do te mjere da će nepokorna manjina kršćana koji vole Bibliju, promatrajući izdaleka ovo naširoko publicirano 'vjersko oživljavanje', iznenada prepoznati 'zvijer i njezin kip' tako živopisno opisane u simboličnom i slikovitom jeziku apostola Ivana."

Ovaj isti "pokret za jedinstvo" opisan je u Otkrivenju 16:13. Zvijer nalik leopardu iz Otkrivenja 13 ovdje se pojavljuje u vezi s još dvije zvijeri. Jedna se zove "lažni prorok", što je ime kipa zvijeri nakon što je oživio. Ova su dvojica ujedinjena sa "zmajem", koji je u Otkrivenju simbol političke moći. Sada, kao i u mračnom srednjem vijeku, pojavljuje se vjerski sustav s političkom moći. Stojeći ujedinjeni, ova tri entiteta izdaju određene proglase opisane kao nečiste, "poput žaba". Učinak toga je dovođenje naroda zemlje u Bitku kod Harmagedona – klimatičnu bitku vjekova koja će u potpunosti uvesti blagoslove Božjeg kraljevstva mira.

Konačna sudbina velike ujedinjene crkve – sjedinjene s različitim vladama svijeta – prikazana je nekoliko stihova kasnije, u Otkrivenju 16:19. Tijekom konačnog sukoba, koji se također opisuje kao sedma, odnosno posljednja zla pošast, savez se raspada na tri sastavna dijela. Zatim nam je rečeno da su "pali gradovi naroda". Raspad ova tri sustava, međutim, služi samo da bi se utro put uspostavi od strane Boga upravo onog kraljevstva koje su ljudi sami za Boga pokušali uspostaviti. Prva značajka ovog posredničkog kraljevstva bit će suzbijanje svih preostalih suprotstavljenih sila zla. Slikovit opis nalazi se u Otkrivenju 20:2; ovdje Krist "uhva-

ti Zmaja, Staru zmiju, to jest Đavla, Sotonu, i okova ga na tisuću godina". Sa svezanim zlom i uklonjenim grijehom započet će djelo uskrsavanja milijardi mrtvih na zemlji – "svi koji su u grobovima" izaći će. Ovaj posao neće obaviti Isus sam; u Otkrivenju 20:4 vidimo sljedbenike Krista, one koji su figurativno "pogubljeni zbog Isusovog svjedočanstva", kako žive i kraljuju s njim tisuću godina.

Bog će tada uspostaviti svoju jednu svjetsku crkvu sastavljenu od Isusovih sljedbenika – njegove "nevjeste", njegove "crkve" – koji su sada uzvišeni s njim na nebu. Oni će pomoći svom Gospodinu uskrsnuti mrtve na zemlji i poučiti čovječanstvo zakonima i pravilima tog kraljevstva, vodeći ih, kao što kaže prorok Izaija, cestom koja vodi u svetost (Izaija 35:8-10).

U međuvremenu, lekcija je jasna onima koji uistinu žele biti kršćani: "ne zovite urotom" (Izaija 8:12) – klonite se organizacijskog jedinstva koje nije utemeljeno na jedinstvu duha. Umjesto toga težite jedinstvu duha koje postoji među svim istinskim kršćanima, onom jedinstvu koje apostol Pavao opisuje u Efežanima 4:3-6:

"Trudeći se sačuvati jedinstvo Duha u svezi mira."

Jer postoji "jedno tijelo" – Kristovo tijelo. Ovo je tijelo sastavljeno samo od onih koji su u potpunosti posvetili svoje živote njemu u potpunom predanju vlastite volje. Postoji "jedan Duh" – sveti duh koji vodi iskrenog vjernika u "svu istinu". "Kao što ste i pozvani u jednoj nadi svog poziva" – nadi stjecanja sličnosti Kristu i vladanja s njim u nebeskom kraljevstvu. "Jedan Gospodin" – Gospodin Isus Krist. "Jedna vjera" – zbog koje svi istinski kršćani svakodnevno marljivo istražuju Sveto pismo. "Jedno krštenje" – potpuno uranjanje naše volje u Božju volju. "Jedan Bog i Otac svijetu, koji je nad svima, i kroz sve, i u svima vama" – Jehova, "GOSPODIN Bog naš je jedan GOSPODIN."

Da bismo postigli taj cilj, nastavimo se svakodnevno hraniti Riječju Božjom kao što se drevni Izrael hranio manom u pustinji, provjeravajući sve i držeći se onoga što je dobro. (1. Solunjanima 5:21) Budimo uistinu sjedinjeni s drugim kršćanima sličnih uvjerenja, uspoređujući svoja razmišljanja o Svetom pismu s njihovima. Približimo im se u vezama kršćanske ljubavi, baš kao što se svaki od nas približava na-

šem zajedničkom cilju – samom Isusu Kristu. Prepustimo rješenje svjetskih problema Bogu, znajući da je On adekvatno pripremio to rješenje. Njegovo rješenje doći će u ono vrijeme za koje nastavljamo moliti: "Dođi kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja na zemlji, kao i na nebu."

Naprijed, kršćanski vojnici

Poput moćne vojske
Kreće se Crkva Božja;
Braćo, mi koračamo
Tamo kuda su sveci kročili.
Nismo podijeljeni,
Svi smo mi jedno tijelo,
Jedno u nadi i doktrini,
Jedno u ljubavi.

Naprijed, kršćanski vojnici,
Marširajući kao u rat,
S križem Isusovim
Koji ide pred nama.

Povijest kršćanske crkve... Povijest raskola i podjela

- 451. - Egipatska koptska crkva se odvaja
- 490. - Asirska crkva u Perziji se suprotstavlja Rimu
- 1054. - Veliki raskol između Rimljana i Grka
- 1100. - Armenska crkva se dijeli
- 1166. - Petar Valdo započinje Valdenški pokret
- 1170. - Albigenski "puritanci" u južnoj Francuskoj
- 1219. - Osnovana neovisna Srpska pravoslavna crkva
- 1350. - Europska se crkva dijeli na Istok i Zapad
- 1517. - Lutherovih 95 teza otvara reformaciju
- 1527. - Osnovana prva baptistička crkva u Zürichu
- 1534. - Engleska crkva se odvaja od Rima
- 1559. - Reformirane crkve osnovane u Francuskoj
- 1559. - John Knox osniva Prezbiterijansku crkvu
- 1566. - Osnovane prve unitarističke crkve
- 1647. - Razvoj kveкера pod Georgeom Foxom
- 1662. - Raskol u Engleskoj crkvi
- 1690. - Menoniti uspostavljaju odvojeno bogoslužje
- 1702. - Prva afrička crkva neovisna o Rimu
- 1758. - Prezbiterijanska se crkva dijeli

1795. - Metodisti se odvajaju od Engleske crkve

1809. - Thomas Campbell osniva "Kršćansku udru-
gu"

1830. - Joseph Smith uspostavlja Mormonsku crkvu

1844. - Započinje pokret adventista sedmog dana

Ima li nade za one koji su umrli NESPAŠENI?

Biblijska istina o ljudima koji nikada nisu prihvatili Isusa

Predgovor

Gubitak voljene osobe jedna je od najdubljih životnih tuga. Mnogima tu bol dodatno otežavaju pitanja o vječnoj sudbini njihovih voljenih. Što se događa s onima koji su umrli, a da nisu prihvatili Isusa? Jesu li zauvijek izgubljeni? Ima li nade za dobre ljude, malu djecu ili one koji su živjeli prije Krista?

Generacijama su se kršćani borili s ovim pitanjima, često rastrgani između ljubavi prema drugima i svog razumijevanja Biblije. Neki su poučavani da će samo nekolicina odabranih biti spašena, dok se ostali suočavaju s vječnom odvojenošću od Boga ili, još gore, s vječnim mukama. Drugi se nadaju milosrdnijem odgovoru, ali im je teško uskladiti tu nadu s određenim biblijskim stihovima.

Ova vas knjižica poziva da istražite biblijsku poruku iz jedne nove, svježe perspektive. Ne morate birati između suosjećanja i vjere. Sve to pismo otkriva skladan plan: buduće kraljevstvo u kojem će svaka osoba imati pravu priliku upoznati Boga i primiti vječni život.

Putovat ćemo kroz Bibliju, od Postanka do Otkrivenja, tražeći odgovore na pitanja kao što su:

- Što se događa s ljudima koji su umrli, a da nisu poznali Isusa?
- Koga Bog želi spasiti?
- Hoće li svim ljudima biti pružena pravedna prilika za spasenje?
- Koja je svrha Kristovog povratka i Božjeg kraljevstva na Zemlji?

Čitajući, otkrit ćete da je biblijska poruka puna nade i mnogo uključivija nego što su mnogi zamišljali. Božji plan nije uzak ni isključiv, već širok i milosrdan — osmišljen kako bi donio blagoslov svim obiteljima na Zemlji.

Ostavimo po strani strah i tradiciju te zajedno otkrijmo nadu koju Božja Riječ nudi cijelom čovječanstvu.

Napomena: Svi biblijski citati preuzeti su iz prijevoda New King James Version (NKJV), osim ako nije drugačije naznačeno.

1 | Što se događa s ljudima koji su umrli, a nisu prihvatili Isusa Krista kao svog Spasitelja?

Gdje su oni do kojih vam je duboko stalo, a koji su umrli ne prihativši Isusa kao svog Spasitelja? Jeste li ikada, nadajući se nemogućem, molili da ih jednoga dana ponovno zagrlite, držite, poljubite ili čak razgovarate s njima?

Što je s ljudima koje nikada niste poznavali ili sreli? Kako se mogu spasiti ljudi koji su umrli prije nego što se Isus uopće rodio? Što se događa s onima koji nikada nisu čuli za Isusa? Idu li bebe koje umru automatski u nebo? Što ako nikada nisu bile krštene? Pate li sada u vječnim mukama dobri ljudi koji su umrli bez da su prihvatili Isusa kao svog Spasitelja?

Mnoge su kršćane poučavali da kao odgovore na ova pitanja očekuju najgori mogući ishod. Neki su učeni da Bog djeluje na tajanstvene načine te da na mnoga pitanja naprosto ne možemo znati odgovore. Drugi se kršćani nadaju ohrabrujućim odgovorima i bore se s pokušajima usklađivanja naizgled proturječnih biblijskih stihova. Neki pak pokušavaju pronaći način da zaobiđu ono čemu su poučavani kako bi "spasili" i bebe i moralno dobre ateiste.

No, ako se bebe i moralni ateisti mogu spasiti, kako objasniti biblijske stihove koji jasno tvrde da je slijeđenje Isusa jedini put do spasenja?

Djela apostolska 4:12: ...nema drugog imena... danog ljudima po kojem se možemo spasiti.

Ivan 3:36: Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu.

Ivan 14:6: ...Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi Ocu osim po meni.

Iz ovih stihova razumijemo da Bog doista ima plan spasenja za vjerne kršćane koji će se, spašeni vjerom u Isusa, pridružiti njemu na nebu (1. Korinćanima 15:40,47-49; Filipljanima 3:20; 1. Solunjanima 4:16-17). Međutim, u Bibliji je opisano i potpunije razumijevanje Božjeg plana za spasenje svijeta. Istražit ćemo brojne biblijske stihove, od Postanka do Otkrivenja, koji pokazuju Božji plan za izbavljenje čovječanstva iz smrti, uključujući i nevjerujući dio svijeta (1. Timoteju 4:10). Dopustimo Bibliji da govori sama za sebe, uz samo ograničene komentare.

Glavne pouke

- Mnogi se kršćani bore sa sudbinom onih koji su umrli kao nevjernici, a koje se često naziva "nespašenima".
- Biblija navodi da je Isus jedini put do spasenja, a mi ćemo potražiti potpunije razumijevanje Božjeg plana za cijelo čovječanstvo.

Nakon što smo razmotrili što se događa s onima koji umru ne prihvativši Isusa, važno je zapitati se: Koga Bog uistinu želi spasiti? Razumijevanje Božjih namjera pomaže nam sagledati širinu i uključivost Njegovog plana spasenja.

KRŠĆANSKI ŽIVOT

EVANĐELJE KRISTOVO BOŽJA SILA ZA SPASENJE

"Dakle, sa svoje strane, spreman sam i vama u Rimu navješćivati Evanđelje. Jer ne stidim se Evanđelja Kristova: ono je sila Božja na spasenje svakomu koji vjeruje; najprije Židovu, a onda Grku. Jer se u njemu otkriva pravednost Božja iz vjere u vjeru: kao što je pisano: Pravednik će živjeti od vjere." - Rim. 1:15-17.

Evanđelje Kristovo je mesijansko evanđelje, to božansko uređenje kojim Bog, kroz Krista, Glavu i tijelo, namjerava ostvariti pomirenje između Sebe i pale rase. Pavao vrlo jasno ističe da je ovo Evanđelje izuzetno važan čimbenik u životu kršćanina i stoga priliči nama koji smo priznali ime Kristovo da pomno ispitamo što Božja Riječ ima reći o tome kako ne bismo previdjeli nijednu bitnu točku uključenu u njegovo puno značenje.

Kada bismo bili prepušteni vlastitim željama u tom pogledu, bez sumnje bi svatko od nas odabrao one značajke koje ga najviše privlače te bi ih naglašavao u svom umu i razgovoru, sve do postupnog isključivanja onih manje privlačnih svojim nesavršenim misaonim procesima. Zapravo, religijska povijest pokazuje da je ova sklonost bila vrlo snažan faktor u stvaranju nebrojenih vjerovanja i sektaških uvjerenja u prošlosti i sadašnjosti. To je logičan ishod stanja u kojem ozbiljni i iskreni ljudi, kao i ljudi raznih drugih vrsta, preuveličavaju određene dijelove evanđeoske poruke uz djelomično ili nepotpuno isključivanje ostalih dijelova koji se nalaze u Božjoj Riječi.

Postoji, kao što znamo, revnost koja nije prema znanju. No je li razumno pretpostaviti da je Bog dao svoje odobrenje za takvo "rezbarenje na segmente" Njegovog slavnog Evanđelja, bilo u mračnom srednjem vijeku ili sada? Bog ne gleda tko je tko i tako je svakome od nas koji je "sklopio savez žrtvom" dao zaduženje da "u potpunosti" propovijeda Evanđelje. (Ps. 50:5; Rim. 15:19.) To je uravnoteženo i cjelovito Evanđelje, a Pavao također kaže da je pazio da ne bi

sputavao Evanđelje. Svaka izmjena ili izostavljanje iz cjelokupnog Božjeg Evanđelja zasigurno u određenoj mjeri ometa puni blagoslov koji se kroz njega može primiti.

Strongova iscrpna konkordancija definira grčki glagol euaggelizo izrazima: "Objaviti dobru vijest ('evangelizirati') osobito evanđelje; proglasiti, donijeti (objaviti, pokazati) radosnu (dobru) vijest, propovijedati (evanđelje) - imenica euaggelion, dobra poruka, tj. evanđelje." O Evanđelju se govori 112 puta u Novom zavjetu i 7 puta u Starom. U nekoliko drugih vrlo rijetkih prilika hebrejska riječ odnosi na glasnika koji donosi svom kralju vijest o pobjedi svojih vojski. Kad god se koristi u pogledu kršćanske vjere i nade, prevodi se kao EVANĐELJE, RADOSNA VIJEST. Među različitim prijevodima koji se nalaze u uobičajenoj verziji, nalaze se:

- Evanđelje o Kraljevstvu (o Bogu i o Kristu, itd.) - 29
- Evanđelje o milosti Božjoj - 1
- Evanđelje o vašem spasenju - 1
- Evanđelje mira - 4
- Vječno Evanđelje - 1
- Istina Evanđelja - 4
- Vjera Evanđelja - 1
- Otajstvo Evanđelja - 1
- Poslušnost i odanost (Obrana Evanđelja) - 10
- Drugo evanđelje (osim jedinog istinskog evanđelja) koje je osudio Pavao - 4

Nakon ispitivanja ovih 119 pojavljivanja pojma Evanđelje, radosna vijest itd. u Svetom Pismu, istaknuo se ovaj zaključak: za razradu potpunog značenja Evanđelja bio bi potreban niz govora ili članaka o svim značajkama Božjeg Plana i Njegovog karaktera te o intimnom odnosu pravog kršćanina prema svima njima. Drugim riječima, Evanđelje je cjelokupna Božja Riječ potpuno i ispravno razdijeljena u skladu s 2. Timoteju 2:15. Nepotrebno je reći da se nitko od nas ne osjeća kvalificiranim za izvođenje ovog zadatka.

Pa ipak, ne nalazimo milost kod našeg Nebeskog Oca ni ako dignemo ruke, sjednemo i

ništa ne poduzmemo po tom pitanju. To u biti znači ignoriranje Njegovih milostivih obećanja pomoći onima koji Ga istinski vole. Kada se naš navedeni tekst pažljivo ispita, iz njega se razvija osam smjerova korisnih misli koje će poslužiti da nam daju barem nagovještaj moći i ljepote sadržane u ovom Evanđelju našeg Spasenja.

(1) Pavao je bio spreman upotrijebiti cijelo svoje biće za propovijedanje istine

Granice do kojih je Pavao išao u pitanju propovijedanja Evanđelja prekrasno su prikazane u Weymouthovom prijevodu 1. Solunjanima 2:6-9: "Mogli smo nastupati s dostojanstvom kao Kristovi apostoli. Naprotiv, u našim odnosima s vama pokazali smo se blagima kao što je majka kada nježno njeguje vlastitu djecu. Budući da smo na taj način bili s ljubavlju privučeni k vama, bila bi nam radost prenijeti vam ne samo Božju Radosnu vijest, već vam predati i naše same živote, jer ste nam postali vrlo dragi. Jer sjećate se, braćo, našeg truda i muke: kako smo, radeći noć i dan da ne bismo bili teret nikome od vas, došli i među vama naviještali Božju Radosnu vijest."

Ovo je samo jedan od mnogih primjera koje vidimo u cijeloj Pavlovoj službi, kojoj smo potaknuti da ju oponašamo, baš kao što je i njegova služba bila oponašanje Kristove. Kad u tihom razmišljanju provodimo jedno od onih nužnih razdoblja samoispitivanja, budimo potpuno iskreni prema sebi i pogledajmo koliko su naši životi i riječi posvećeni propovijedanju cijelog Evanđelja, ili padamo u stanje u kojem se zadovoljavamo time da iznosimo samo neke odabrane dijelove s namjerom da će drugi možda svjedočiti o onim dijelovima koji su nama manje privlačni. S takvom idejom, ma kako nam ona slatka bila, ide i podmukli otrov "duhovnog ponosa" u pomisli da smo miliji Gospodinu od onih koji propovijedaju druge faze Evanđelja.

Bez sumnje, onaj čiji ukusi naginju više onim fazama Evanđelja koje mi u određenoj mjeri odlažemo ili izbjegavamo, jednako je siguran da mu takav put osigurava poziciju nadmoćne naklonosti. Želja za glavnim mjestima naklonosti nije izumrla ni s pismoznancima ni s farizejima, a niti sa Zebedejevim sinovima i njihovom majkom. Ipak, savjet: "Ponizite se", zajedno s Učiteljevim riječima navedenima u Ma-

teju 20:25-28, nije ni na koji način izgubio na svojoj snazi ili učinku. Djelomično citiramo: "Ali neće biti tako među vama; nego tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude poslužitelj; i tko god hoće biti prvi među vama, neka vam bude sluga: kao što ni Sin čovječji nije došao da mu služe, nego da On služi." Naš konačni položaj u Kraljevstvu bit će određen time koliko smo dosljedno i s kakvim trudom vršili cijelu volju Božju unutar ograničenja našeg zemaljskog šatora.

(2) Prvo je bilo za Židove, a zatim za pogane

"Pismo, predviđevši da će Bog vjerom opravdati pogane, unaprijed je navijestilo evanđelje Abrahamu, govoreći: 'U tebi će se blagosloviti svi narodi.'" (Gal. 3:8.) Ovo je prvo propovijedanje Evanđelja o kojem nalazimo zapis u Svetom pismu. Henokova poruka zapisana u Judi 14, 15 samo je ukazivala na presudu nad zlotvorima. Prvom obraćenom poganinu Petar je rekao: "Uistinu shvaćam da Bog ne gleda tko je tko; nego mu je u svakom narodu mio onaj tko ga se boji, i čini pravdu." Djela 10:34, 35.

Koliko široko Bog namjerava da se propovijeda Evanđelje prikazano je u Mateju 24:14: "I propovijedat će se ovo evanđelje Kraljevstva po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima; i tada će doći svršetak." Budući da je ovo Evanđelje "sila Božja na spasenje svakomu koji vjeruje", vidimo koliko je to svjedočanstvo potrebno da bi se ispunila Pisma koja pokazuju da će pravi kršćani biti iz svih naroda i plemena na zemlji. Kroz samoispitivanje, neka se svatko od nas zapita: "Kada bih ja bio jedini svjedok kojeg je Bog odabrao iz moga kraja, bi li se Evanđelje u njemu u potpunosti propovijedalo?"

Naravno, to ne znači da moramo svima nametati Evanđelje, kao što ne znači ni to da svi moraju postati vjernici tijekom ovog evanđeoskog doba. Međutim, ako dopustimo da se naša prvotna ljubav prema Božjoj istini ohladi ili postane mlaka, to može značiti da će Bog trebati pronaći drugog glasnika za tu specifičnu službu koja je inače mogla biti povjerena nama. Braćo, uzmimo k srcu lekciju iz Jeremijine izjave. "Ali Njegova je riječ u mom srcu bila kao oganj razgorio, zatvoren u mojim kostima, i umorih se zadržavajući ga i ne mogoh izdržati." Jer. 20:9.

(3) Pravednost Božja objavljuje se u njemu prema našoj vjeri u Boga i Krista kao našeg Gospodina i Spasitelja.

Prvo poglavlje Markova evanđelja započinje riječima: "Početak Evanđelja Isusa Krista, Sina Božjega." A Pavao nas u 8. poglavlju Poslanice Rimljanima podsjeća da ako ispunjavamo uvjete postavljene u Njegovoj Riječi, onda smo i mi Njegovi sinovi, a time i "nasljednici Božji, a su-nasljednici Kristovi." Kao i uvijek, kada nam Bog daje nešto vrijedno ili nam to povjerava na brigu, On to čini s razlogom – nesebičnim razlogom. Weymouthov Novi zavjet na modernom govoru vrlo jasnim jezikom izražava našu odgovornost i odnos prema Bogu. "Jer to je Crkva vječno živoga Boga, i ona je stup i temelj istine. I, izvan svake sumnje, velika je tajna naše vjere." (1. Tim. 3:15, 16.)

Budući da je Pavao upravo postavio preduvjete za sluge u ekleziji i budući da su riječi koje slijede nakon onih upravo citiranih upozorenje crkvi da će se pojaviti lažni učitelji itd., ova se izjava mora odnositi na crkvu u tijelu, na svu braću koja su na uskom putu. Kako usvajamo ovo Evanđelje i učinimo ga svojim - a budimo sigurni da to i činimo - i povećavamo svoju vjeru njegovim slavnim obećanjima, ono se ukorjenjuje u našim srcima, kao živi rastući dar našeg Nebeskog Oca i našeg Gospodina. Gledamo li na to s tog stajališta u svakodnevnoj praksi ili je to nešto što tek povremeno skinemo s police i s čega otpušemo prašinu.

Braćo, Evanđelje jest i mora biti blago koje neprestano raste u našim srcima, inače će doći vrijeme kada će ono potražiti drugo boravište koje će ga više cijeniti. Neka se to nikada ne dogodi nikome od nas, jer ne postoji zamjena koja bi mogla ispuniti prazninu koju bi stvorio njegov gubitak. Ali dok sve potpunije posvećujemo svoja srca i umove Njegovoj poruci u njezinoj punini i bogatstvu, tada se Njegova pravednost - a ne naša koja je kao prljava odjeća - objavljuje u nama kroz Evanđelje, kao što nas Pavao podsjeća. I tako i mi postajemo žive poslanice Evanđelja, koje poznaju i čitaju svi ljudi.

Ako je ono u nama onako kako bi On želio, tada nismo u stanju sve zadržati u sebi. Tada njegova vrijednost i važnost neće biti umanjena zbog naših zemaljskih posuda, već će se prelići na blagoslov i korist drugih srdaca i umova. Prema božanskom uređenju, kako blagos-

lovi tako dolaze do drugih oko nas iz naših prepunih srdaca, to više teži umnažanju, a ne umanjivanju naše vlastite zalihe božanske okrjepe i koristi. "Blaženije je davati nego primati" ima za kršćanina još više značenja u duhovnim nego u materijalnim stvarima. Djela 20:35.

(4) Ono je sila Božja na spasenje

Apostol nam također govori nešto o uvjetima koji se vežu uz djelovanje ove čudesne Božje sile: "Doznačujem vam Evanđelje koje sam vam navijestio, koje ste i primili, u kojem i stojite; po kojem se i spašavate, ako se čvrsto držite riječi koju sam vam propovijedao." (1. Kor. 15:1, 2.) A u Efežanima 1:13 čitamo: "U kojemu i vi uzdaste se, pošto ste čuli riječ istine, Evanđelje vašega spasenja: u kojemu, pošto ste i povjerovali, opečaćeni ste obećanim Svetim Duhom."

Prema tome, da bismo primili ovu silu spasenja u potpunom smislu, moramo čuti i primiti riječ istine, Evanđelje, biti zapečaćeni svetim duhom i zadržati je u sjećanju, ne samo kao mnoštvo riječi koje će se s vremena na vrijeme ponavljati, već utisnute u naša srca, sve dok to ne postane sam naš dio, štoviše, dio nas koji stalno raste. Nekima to može zvučati vrlo jednostavno i lako ostvarivo, ali to je životni zadatak, dragocjena povlastica koja je naša kroz milost. Drugima bi to moglo zvučati teško ili nemoguće, ali obećana nam je sva potrebna pomoć ako učinimo ono što možemo te stoga, "ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas?" (Rim. 8:31.)

Odgovor glasi: nitko i ništa osim nas samih. Samo će naša vlastita nepažnja ili sebičnost biti odgovorni za naš neuspjeh, ako naposljetku dođe do toga. Zato budimo u svakom trenutku budni kako za svoje odgovornosti tako i za povlastice. Kroz ovu silu svetoga duha koja nam dolazi kroz našu vjeru u Evanđelje postajemo sličniji Bogu i dolazimo u stanje istinske svetosti, postupno urastajući u sličnost s Njegovim karakterom i postajući potpunije izdvojeni od svjetovnih i grješnih načina do potpune predanosti Njegovim putevima. I zaista, Njegovi putevi vode u vječni život!

(5) Ono je ograničeno na one koji vjeruju

Važnost vjerovanja Evanđelja najjasnije je prikazana u nekoliko riječi u poslanici Hebre-

jima 4:2, 3. obraćajući se svojoj braći ukućanima vjere, Pavao kaže: "Jer i nama je naviješteno Evanđelje kao i njima; ali riječ koju su čuli nije im koristila jer se nisu pomiješali s vjerom u onima koji su je čuli." A Isus reče slijepima: "Neka vam bude po vašoj vjeri." (Mat. 9:29.) Bili su fizički slijepi i onda su progledali! Prije nego što smo postali prosvijetljeni, svi smo bili duhovno slijepi. Hoćemo li svi i dalje sve jasnije viđati Evanđelje našeg poziva dok putujemo naprijed do kraja svog kršćanskog puta? Naša vjera i vjernost dat će odgovor. "Ovo je pobjeda što pobijedi svijet – vjera naša." "Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života." (1. Ivanova 5:4; Otkr. 2:10.)

"Srcem se vjeruje za pravednost, a ustima se priznaje za spasenje." (Rim. 10:10.) Da, glava, srce, jezik, čitavo biće surađivat će prema zajedničkom cilju - pravednosti i svetosti. Prava vjera vodi u samo jednom smjeru. Kao što kaže pjesnik: "Moja vjera gleda u Tebe", a tamo gdje gledamo, u tom smjeru neizbježno ćemo i ići. U onoj mjeri u kojoj primijetimo da lutamo, oklijevamo ili idemo u bilo kojem drugom smjeru, možemo znati da su služenje usnama, slijepi, nepromišljene emocije, lakovjernost itd., u našim životima zamijenili istinske svete pobude, promišljanja i djela koja označavaju pravog kršćanina, poletno i marljivo dijete velikog i slavnog nebeskog Oca.

Iz drugog kuta, može se reći da mi imamo vjeru koja raste ili koja umire. Ona ne ostaje statična. To ne znači da prelazimo s jednog zaključka na drugi takvom brzinom da izgubimo osjećaj za proporcije, niti da našu vjeru ograničavamo isključivo na vlastito osobno zadovoljstvo, ne dajući joj prostor u kojem bi se razvila i rasla u nešto što je lijepo i poželjno za gledanje. Nijedna od ove dvije krajnosti nije povezana s duhovnim rastom. Organizam koji raste neprestano uzima hranu, odbacujući ono za što se utvrdi da je štetno ili beskorisno za njega samog, a usvaja samo ono za što se ispitivanjem konačno dokazalo da daje snagu i krijepi.

Dokazavši po našoj najboljoj mogućnosti sve što ulazi u strukturu naše vjere, na nama je daljnja određena odgovornost prema našem Ocu i Gospodinu Isusu da to čuvamo i branimo sve dok ne stignemo na kraj našeg puta, ili, dok On ne ispuni obećanje: "ako li nešto drugačije mislite, Bog će vam i to otkriti." - Fil. 3:15. Za kr-

šćanina su neophodne odluke koje su zasnovane na Božjoj Riječi, a odnose se na Evanđelje u svim njegovim fazama. Jasno je pokazano da "ljuljanje amo-tamo i zanošenje svakim vjetrom nauka", bilo da se radi o nauku vezanom uz Božji Plan ili Njegov karakter, te "uvijek učeći, a nikada ne mogavši doći do spoznaje istine", itd., nije ugodno Bogu. (Efežanima 4:14; 2 Tim. 3:7.) Karakter se ne izgrađuje neprestanim izbjegavanjem spornih pitanja, ili izbjegavanjem prilika da branimo i pokažemo ono što nam je Bog povjerio na brigu.

Juda 3 u Moffatovom prijevodu glasi: "Ljubljeni, sva je moja briga bila pisati vam na temu našeg zajedničkog spasenja, ali prisiljen sam napisati vam apel da branite vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima." Navika izbjegavanja doktrinarnih obilježja istine koja zauzimaju istaknuto mjesto u Božjoj Riječi i njihovog dosljednog zanemarivanja pod izlikom oportunističke, osobne nesklonosti itd., oblik je ravnodušnosti prema onome što On smatra dovoljno važnim da se uključi u Njegovu Riječ, te će nas to naposljetku klasificirati kao Laodicejce, prikadne samo za izbacivanje. Međutim, očito je da postoje okolnosti koje zahtijevaju suzdržanost i ne bi donijelo nikakvo dobro da otvoreno kažemo što mislimo. U takvim uvjetima nedostatak suzdržanosti ne bi zaslužio Božje odobrenje. Duh zdravog razuma - kršćanski posvećeni zdrav razum i Kristolika ljubav - mora odrediti naš smjer. Karakter se izgrađuje čvrstim usretom s tim pitanjima i u duhu prave kršćanske ljubavi - na božanski način. Čovjek s dvostrukim umom nestabilan je na svim svojim putovima. On gradi nestabilan karakter, siguran da će pasti kada bude ključno i strogo iskušen. I kada se svaka odluka donosi s iskrenošću srca i u skladu s razumijevanjem koje nam je u to vrijeme dopušteno, pred Bogom postaje naša odgovornost da čvrsto stojimo pri njoj sve dok nam On, u Svojoj beskrajnoj mudrosti, na bilo koji način ili metodu koju odabere, ne omogućiti da vidimo da je naš položaj neskladan s nekim dijelom Njegove Riječi. Bilo koji drugi način djelovanja zbog kojeg povlačimo ili napuštamo svoju poziciju, može imati samo poguban utjecaj na našu vjeru i strukturu karaktera. Moglo bi se reći da koraci koji vode razvoju kršćanskog karaktera uključuju:

- Proučavanje Božje Riječi s mišlju: "Tvoja

volja neka bude, a ne moja.”

- Razmatranje i molitva u vezi s onim što smo proučavali.
- Donošenje odluka temeljem prijašnjih koraka.
- Pridržavanje tih odluka i poduzimanje pozitivnih radnji u skladu s Njegovom Riječi kad god to bude bilo potrebno, ne obazirući se na to koliko će nas to koštati naklonosti svijeta ili pak među braćom.
- Biti u svako doba spremni dopustiti da nam se iz Svetog Pisma ukaže na ono u čemu smo pogriješili; te kada nam se to pokaže, postaviti Njegovu Riječ iznad sebičnog interesa i želja, u istoj mjeri kao što to stavljamo iznad naklonosti drugih onda kada za to za nas dođe potreba.

Poznajemo Pavlovu snagu karaktera. Presjeci onoga kakav je on postavljen je pred nas u stihovima u kojima on poručuje na koji način on poduzima obranu stvari za koje ga se optužuje, kako se otvoreno odupro Petru zbog njegova pretvaranja te u njegovim poslanicama Korintskoj crkvi. Lako je mogao izbjeći tu temu obrazloženjem da ta pitanja donose kontroverzu i razdore, pa u njih ne bi dirao, ili pak govoreći kako je on puki apostol za pogane, dok Petar s osobitom privrženosti služi Židovima, ostavivši stvar netaknutom. Mnoge neprilike i tegobe mogle bi mu se oduzeti ako posluži onom istinskom ljudskom logikom, međutim, posjedovao je jedne druge standarde – te viših stupnjeva i njih se vrlo predano držao. Nastavio je voditi ovu hrabru i poštenu borbu dok se konačno na njoj nije našao pred kraj. Uživao je također u iskazivanju svoje osjećajnosti i pune, blagosti i ljubavi. Iako posjedovao tako mnogo međusobno drugačijih karaktera u pogledu svega što ima, nije to s njegove strane bilo sučeljavanje u oprečnostima – upravo su sve to djelovale usporedno usklađeno jedno spram drugoga.

Potrebno nam je puno više nego pukog iskazivanja odlučnosti – da bismo uistinu započeli kršćansko karaktero ustrojstvo. I najnemilosrdniji likovi kroz povijest zadržavali bi takve razine odlučnosti i motivacije u želji uspjeha. Držeći se staloženo toga da obranimo ono

u što doista i vjerujemo, naša biblijski verificirana pravila i navade ponašanja prema onome za čim nastojimo - omogućavamo li bratovima identična prava kao ono od čega je nama ustupljeno za naš interes na privilegirano stanje u obranu naših načela? Ili od njega izričito zahtjevamo na temelju osobnog predočenog vlastitog uspjeha nasuprot njegovom već zacrtanome u mozgu na način da živi ispunjavajući naše standarde, a protivne predočenoj njegovoj utvrdi pameti za takva pitanja? Njegov status ostaje isključivo za odgovornosti neposredne na Oca u odnosu sa njegovom ophođenju i vjerom koje slijedi smjer shvaćanja na njegovo poimanje istoga, a ne našeg poimanja pravila s njegovim utemeljivanjima o ispravnome. Nije nam dopušteno, s biblijskim odobrenjem, podupirati našeg brata i njegove aktivnosti u važnim stvarima suprotno onome što mi razumijemo, jer bi to značilo ugoditi ljudima, a ne Bogu, stavljajući politiku, pragmatizam ili "štovanje osoba" iznad principa, bez obzira na to koliko to bilo ukrašeno lijepim riječima i ugodnim frazama. Ipak, on je brat i kao takav ima pravo na našu ljubav, strpljenje i obzir. U tome je Božja ljubav iznad ljudske ljubavi. Koja od tih ispunjava naša srca?

(6) Počinak – Božji mir koji nadilazi svako razumijevanje – je s onima koji imaju istinsku vjeru u Evanđelje.

“Velik mir imaju oni koji ljube tvoj zakon, i nema im spoticanja.” “Čuvat ćeš ga u savršenom miru onoga čiji je um oslonjen na Tebe: jer se pouzdaje u Tebe.” Ps. 119:165; Iza. 26:3.

Misao o počinku u Evanđelju nije toliko izravno izrečena u odlomku iz Poslanice Rimljanima kao ostale točke: ona proizlazi iz teksta u poslanici Hebrejima koji je citiran u raspravi o vjeri. Bez obzira na to, ovo je toliko svestrana i važna točka za kršćanina da bi bilo ozbiljan propust ako bi se njezino razmatranje zanemarilo. U ovim teškim vremenima strašnog potresanja povezanog s ovozemaljskim, kao i onim stvarima duhovnim, ne postoji nikakva moguća zamjena s obzirom na “mir Božji koji i mimo svakoga umnoga ljudskoga shvaćanja”. Što bismo bez toga mi preostalo zapravo i mogli imati? I bi li mogli nadati se postojano da stojimo i to usred “zloga dana”- Efež. 6:13.

Skreće nam se pozornost u Matejevom

evanđelju i po nekim apostolima da će biti nekih koji će misliti da posjeduju Njegova jamstva i obećanja, ali će se razočarati kada bude prekasno da nadoknade svoj golemi gubitak. On opetovano upozorava Svoje sljedbenike da se paze da se ne nađu u takvom stanju. On nije ni u kojem smislu "plašio" Svoje sljedbenike kako bi ih "doveo u red" kao što to danas rade neki. Ne, On je prepoznao da nitko ne može biti zastrašen u stanje mira. Razumijmo to dobro, braćo! To je iznimno važno. Strah, bez obzira na to nanosimo li ga sebi ili ga osjećaju drugi, nikada ne može dati osobi Božji Mir, niti će Bogu biti ugodna djela zasnovana na strahu.

Ovaj Božji mir ne dolazi nam iskrivljenim razmišljanjem niti kroz zaključke formirane na netočnoj osnovi niti putem slijepa lakovjernosti. On dolazi samo onda kada imamo biblijski temelj za našu vjeru, onda kada ta vjera postane toliko stvarna i živa za nas da prerasta u uvjerenje, te kada to uvjerenje uskladi s njom svaku našu misao, riječ i djelo. Da bismo to postigli, često je potrebno mnogo odricanja od samoga sebe; to nas može koštati puno u vremenu, novcu, utjecaju, vanjskom miru: može nas stajati privremenog ili trajnog gubitka prijateljstva i prijateljskih osjećaja među ljudima svijeta, našim bliskim prijateljima i rođacima, pa čak i među nekima koji, kao i mi, priznaju ime Kristovo, ali koji nisu u potpunosti podredili svoje osobnosti i prirodne sklonosti Njegovima. No, bez obzira na cijenu, isplati se. Ta vrsta mira, mira Božjega, omogućila je našem Gospodinu Isusu da hoda stazom patnje od Jordana do Golgote, a taj isti mir će i nas provesti kroz ovu dolinu suza do onoga "dobro, ti dobri i vjerni slugo." Da rezimiramo: Vjerna poslušnost i lojalnost svoj Njegovoj objavljenoj Riječi, Njegovom Evanđelju, cijena je onog "Božjeg mira koji nadilazi svako ljudsko razumijevanje."

(7) Kršćanin se ne stidi Evanđelja

O Isusu je napisano: "Oplijenio je samoga sebe uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; i obličjem prepoznat kao čovjek, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu." (Fil. 2:7, 8.) I zašto je on to učinio? U Evanđelju po svetom Ivanu nalazimo dva vrlo jasna odgovora. "Ja uvijek činim ono što je Njemu [Ocu] ugodno." (8:29.) Kada se suočavao sa smrću pred Pilatom, bio je još određeniji. "Ja sam se zato

rodio i zato sam došao na svijet, da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas." (18:37.) Pilat je pitao: "Što je istina?", ali nije čekao odgovor. Isus je rekao: "Tvoja Riječ je Istina." (17:17.)

Četiri puta Pavao govori o istini Evanđelja. (Gal. 2:5, 14; Ef. 1:13; Kol. 1:5.) Citiramo iz Efežanima 1:13: "U kojemu i vi uzdaste se, pošto ste čuli riječ istine, evanđelje vašega spasenja." Više je izgledalo kao da bi Pilat, kao i mnogi drugi, želio saznati istinu, ali nije bio nimalo voljan dijeliti sramotu i poniženje za koje je smatrao da idu uz to svjedočanstvo. Isus je podnio poniženje, ali ga ni u kom pogledu nije bilo sram. "Tada Isus reče svojim učenicima: 'Ako tko želi ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.'" Mat. 16:24. Pismo nam govori da postoji vrijeme šutnje i vrijeme govorenja, a postoje mnoge situacije u kojima je za nas šutnja ispravan smjer kojim trebamo ići. (Prop. 3:7.) Istina se nikada ne smije nikome nametati, a za Isusa se kaže: "Neće se prepirati, ni vikati, niti će itko na trgovima čuti Njegov glas." (Mat. 12:19.) Bit će mnogo drugih prilika u kojima ne samo da trebamo biti spremni govoriti, već bismo i trebali govoriti. Ako u takvim trenucima ne progovorimo, On će imati razloga stidjeti se nas. U svim tim stvarima trebali bismo biti spori u donošenju suda ili osudi drugih, ali nikada ne bismo smjeli oklijevati ili biti spori u analiziranju i kritiziranju sebe samih.

Luka 9:26 podsjeća nas na važnost ovog pitanja: "Jer tko se god postidi mene i mojih riječi, njega će se stidjeti i Sin Čovječji, kada dođe u svojoj slavi, i slavi Očevoj, i svetih anđela." Očuvajmo srce čistim i neokaljanim, a svoja usta (kao i naše živote) stalno budnim svjedocima za istinu koja nam je povjerena. (1. Sol. 1:4.) Na klupi za svjedoke od osobe se traži da govori istinu, cijelu istinu i ništa doli istine. Ponekad se zapitamo ne bi li to bio izvrstan moto za zidove naših srca.

Pavao nam govori koliko su i srce i usta važni ako želimo biti među onima koji se ne stide. "Jer srcem se vjeruje za pravednost, a ustima se priznaje za spasenje. Jer Pismo veli: Tko god u Njega vjeruje, neće se postidjeti." (Rim. 10:10, 11.) Možemo li iz srca reći: "Ne sramim se Evanđelja; moje usne i svakodnevni život pokazuju da se ne stidim nijednog dijela Božje Ri-

ječi; i svako moje djelo, riječ i misao takvi su da se mene Gospodin neće sramiti u onaj dan"? Naš bi trenutni odgovor vjerojatno bio odlučno "Ne". No, neki će ipak moći reći na kraju svog puta "Da", i to ne zato što se nisu mnogo puta poskliznuli i pali, kao što činimo i svi mi, već zato što su naučili koliko je važno biti uvijek spreman brzo otići pred prijestolje nebeske milosti te priznati te promašaje tražeći oprost. Takvi su sačuvali i čuvaju haljinu Kristove pravednosti bez mrlje, bore ili ičega sličnoga. Potrudimo se da svakako tako činimo, pa nas On neće pribrojiti onima koji su se stidjeli Njegove poruke, i kojih će se On stidjeti.

(8) Vjera je nužna, ali ne samo vjera

"Kakva je korist, braćo moja, ako tko kaže da ima vjeru, a nema djela? Može li ga vjera spasiti? Tako i vjera, ako nema djela, mrtva je u samoj sebi. Da, netko će reći: 'Ti imaš vjeru, a ja imam djela. Pokaži mi svoju vjeru bez svojih djela, a ja ću tebi pokazati svoju vjeru svojim djelima.' Vidiš li kako je vjera surađivala s

njegovim djelima, i djelima je vjera postala savršena?" (Jakovljeva 2:14, 17, 18, 22.) "Riječi koje vam ja govorim, ne govorim od sebe; nego Otac, koji prebiva u meni, on čini djela. Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, djela koja ja činim, činit će i on; i veća će od ovih činiti, jer ja idem Ocu svome." - Ivan 14:10, 12.

Djela koja činimo ovdje na zemlji, ako su ugodna Bogu, bit će takva jer nam je Njegova snaga omogućila da ih izvršimo i zato što je On vrlo strpljiv Otac pun ljubavi. "Jer Bog je onaj koji vam po Svojoj dobroj volji daje i htjeti i djelovati." (Fil. 2:13, prema Moffatovom prijevodu.) Prihvatljiva su ona djela koja su na slavu Bogu i našem Gospodinu; ona koja pokazuju ili brane Njegovo Evanđelje i Njegove istine kako je navedeno u Efežanima 4:15 i Judi 3; ona koja poprimaju oblik nesebičnih i punih ljubavi misli, riječi i postupaka u svakoj prilici prvenstveno prema našoj braći, članovima kućanstva vjere, ali i prema svim ljudima. Isus je umro za sve i ta činjenica tvori središnju, najvažniju istinu Evanđelja.

U ŠTO ČOVJEK MOŽE VJEROVATI?

Pronađite čvrst temelj za svoju vjeru u današnjem svijetu punom nesigurnosti.

BESPLATNO PREUZIMANJE

Saznajte odgovore preuzimanjem ove inspirativne knjige u PDF formatu:

<https://istrazivacibiblijeuhrvatskoj.com/blog/wp-content/uploads/2025/07/What-Can-a-Man-Believe.pdf>

UDRUŽENI ISTRAŽIVAČI BIBLIJE

Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

Telefon: **098 - 199 - 4362**

Web: www.istrazivaciBiblijeuhrvatskoj.com